

тъй си мислѣхъ и вървѣхъ изъ булеварда Амагертовъ и си въображавахъ като какво бихъ могълъ да заловя, спомнихъ си че въ Одензее твърдѣ често хвалѣха моя гласъ, и ми се стори, че това е даръ отъ небето, който азъ трѣбва да умѣя да използвамъ. Веднага отидохъ и похлопахъ на вратата на нашия знаменитъ професоръ по музиката, Сибони. Разказахъ наивно на слугинята, която дойде да ми отвори, цѣлата си история и всичкитѣ си надежди. Тя прѣдаде вѣрно моя разказъ на своя господаръ и азъ чухъ да се разнася изъ кжщата високъ смѣхъ. Тоя день Сибони имаше много гости на обѣдъ между които и Вайзе, композиторътъ, и Бегезенъ, поетътъ. Всички поискаха да видятъ тоя чуденъ пѣтникъ, които дошълъ по тоя начинъ да си създаде богатство, и ме повикаха да влѣза. Вайзе ме улови за ржката, а Бегезенъ ме удари по бузата като се смѣеше и ме наричаше „малкиятъ авантюристъ“. Сибони, слѣдъ като ме чу какъ пѣя, рѣши да ме учи по пѣние и да ме прокара въ операта. Азъ излѣзохъ отъ тая кжща съ опоена душа. Всичкитѣ ми мечтания за артистъ щѣха наскоро да се осъществятъ; животътъ се откриваше прѣдъ мене съ цвѣтисти вѣнци и съ хармонични пѣсни; а на утрото, Вайзе; който бѣ открилъ една подписка между приятелитѣ си, ми донесе седемдесетъ талера. Той ме задължи да се прѣдамъ сериозно на работа, да си търся квартира при нѣкое почтено сѣмейство; а азъ попаднахъ въ едно лошо жилище. Не стояхъ, наистина, въ него дълго врѣме, но единъ день азъ загубихъ гласа си и всичкитѣ свои надежди. Сибони ме наставляваше да се върна въ Одензее; азъ искахъ да остана и да стана актьоръ. Постъпихъ въ танцувалната школа на театра; фигурирахъ въ нѣколко балети, ала, за мое нещастие, ролитѣ си азъ изпълняхъ насржчно и поради това малко ми плащаха. Печелѣхъ само по шестъ франка на мѣсець и прѣзъ лютата зима азъ прѣкарахъ съ едни панталонки отъ тънко платно. Но живѣхъ сѣ съ надеждата, че единъ день гласътъ пакъ ще ми дойде. Азъ искахъ, каквото и да става, да стана актьоръ, и когато се връщахъ вечеръ въ моята стаичка — долапъ, гледахъ да се стопля въ лѣглото си; завивахъ се добръ съ покривката и тъй четѣхъ и репетирахъ ролитѣ си. По туй врѣме, азъ бѣхъ чистъ и непороченъ, наивенъ и суевѣренъ като дѣте. Бѣхъ чулъ, че каквото човѣкъ направи на *първий* януарий, таквотъ щѣлъ да прави обикновено цѣлата година. Азъ си рекохъ, че ако мога да се покажа въ театъра на 1-ий януарий, това ще бѣде добро прѣдсказание. Тоя день именно, когато всичкитѣ файтони кръстоваха улицитѣ, и роднинитѣ си отиваха единъ другъ на гости да се понавидятъ, азъ се промѣкнахъ прѣзъ

една задня врата въ кулиситѣ и се озовахъ на сцената. Но въ тоя моментъ чувството за моята мизерия (тегло) ме обхвана тъй силно, че на мѣсто да издекламирамъ това, що бѣхъ приготовилъ, азъ паднахъ на колѣнитѣ и произнесохъ, плачейки, молитвата *Отче нашъ*.

„Наскоро обаче, сждбата ми се промѣни. Стариятъ поетъ Гулдбергъ ме бѣ обикналъ много. Той ми даде възнаграждението, което наскоро бѣ получилъ за една своя книга; заведе ме у дома си и ми даде да чета поучителни книжки, а сжщо учеше ме и да пиша. Моето образование не бѣше още завършено; незнаехъ даже граматическитѣ правила на своя езикъ, и когато поискахъ да се упражня въ писане, написахъ една трагедия. Гулдбергъ я прочете и съ една черта мастило прѣзъ нея я осъди. Азъ се заловихъ веднага отново на работа и за осъмъ дена написахъ друга една трагедия, която прѣдставихъ на неатралната комисия. Не се мина много врѣме и директорътъ на театъра, Г. Коленъ, ме покани да отида у дома му. Той ми каза, че моята трагедия не може да бѣде играна, но че тя показва наклонности, и че той билъ получилъ една степендия за въ гимназията на единъ малтъкъ градецъ.

„Отъ тая минута азъ влѣзохъ въ сериозния животъ. Отидохъ да се сдобия съ онуй просвѣщение, отъ което имахъ нужда, отидохъ да туря основитѣ на моето бжджще. До тоя часъ, моето сжществуване бѣ неопрѣдѣлено и случайно: отсега нататкъ азъ трѣбаше да вървя по по-здрава пѣтека. Азъ разбрахъ това и поблагодарихъ на г-на Колена съ всичката искренность на едно признателно сърдце. Но врѣмето, което прѣкарахъ въ това училище, въ което азъ влѣзохъ по особно благоволение, е онова врѣме, което най-много ми тежи още на сърдцето: никога не съмъ страдалъ толкова много, никога не съмъ плакалъ толкова много. Азъ бѣхъ деветнадесетгодишенъ; а започнахъ да уча съ школници по на десетъ години, между които азъ не можѣхъ да намѣря ни едно го за другаръ или приятель. Азъ бѣхъ самичкъ въ кжщата на ректора, и тоя човѣкъ като да бѣше си създавалъ за задача, да ми даде да разбера тежестъта на моята бѣдностъ и уединение. Нека Богъ му прости, че се отнасяше тъй злѣ съ едно сираче, оставено на неговитѣ грижи! Колкото за мене, азъ съмъ му простилъ отдавна и си спомнямъ безъ гнѣвъ и омраза, че той направи за мене онова, което ми се виждаше невъзможно: той ме направи да съжалявамъ за зимнитѣ нощи, когато печелѣхъ само по шестъ франка на мѣсець, когато нѣмахъ огънь за да се стопля, и никакви дрѣхи за да се покрія.

Най-сетнѣ туй врѣме на испитания и страдания отмина. Азъ издържахъ испита удовле-